suur taewas. Sest nendasammoti on nemmad takkakiusanud need prohwetid, kes enne teid olnud." Matt. 5, 11. 12. Wiimne ots saab üllesnäitma, kes keigeparramat ossa ennesele wallitsenud Kui same surrema, küllab siis saab selgeks sama, kas lahkem assi, kui olleme mänginud ja tantsinud, ja wäggewad mehhed olnud wina joma, ehk kui mailma kadduwat römo ja lusti olleme pölganud, ja waikseste ja Jummalakartlikkult ja waggaste omma ello olleme aianud. — Üks inimenne, kes mailma römus ja roppo ello olli ellanud, sai haigeks ja otis omma surma tullema. Temma hinge karjane tulli ta jure ja püdis tedda ärratada ja nüüdki teise mötte peäle sata; agga et ei mõund temma sanna; ta siis wimaks ütles: „Ehk sa nüüdki wahhest tahhad pillipuhhujaid, ehk ommad lusti seltsimehhed, et ka wiimses otsas römopiddo nendega weel saaksid piddama? Sest tantsides ja karrates olli waene mees mittokord omma seltsi wasto kites üttelnud: „Saab inimenne römo-lustis ellanud, ja önsaste sess' surnud, kurrati arro siis on rikkutud." Agga ei märkand sestki mees. Önneto ta luggu olli, ja wägga hallelik ta surm. — Agga jälle üks teine, kes olli Jummalale truiks jänud, ja pölganud, mis truust kelab, se wöttis omma haigusses heal melel seda samma tehha, mis terwest peast temma röom ja jahhutamisseks temmale olnud; pallus Jummalat, ja tulletas Temma armo, Temma hallastamisse rikkust, tännades ja kites omma mele, ja otis surma tundi römoga, kunni ei nähtud tedda ennam; — rahhoga ta olli läinud. Sest ep olle walle sanna se, mis kirri ütleb: „Önsad on need surnud, kes Issandas surrewad sest aiast; tõest, ütleb se Waim, et nemmad peawad hingama ommast waewast, ja nende teud käiwad ka nende järrel. Ilm. ram. 14, 13.